

Do
Trybunału Konstytucyjnego w Warszawie
Al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

PAŃSTWO KONSZYTYCJYNY
KANCELARIA
Łódź, dnia 20.12.2023 r.
wpł.
dnia 20. 12. 2023
Nr wg EZD .....

Skarżący: G

F

reprezentowany przez adwokata Jakuba Michalskiego prowadzącego Kancelarię Adwokacką w Łodzi przy al.T.Kościuszki 52 lok.5, 90-428 Łódź (sdres e-mail i telefon wskazane są w stopce skargi) wpisanego na listę adwokatów w Izbie Adwokackiej w Łodzi pod numerem LOD/ADW/1286

Ts 291/23

Wykonanie zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego

W wykonaniu zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego niniejszym usuwam wskazane przez Trybunał Konstytucyjny w zarządzeniu z dnia 07.12.2023 r. doręczonym mi w dniu 18.12.2023 r. braki formalne skargi konstytucyjnej:

Ad.1)

Wskazanie które wolności lub prawa skarżącego wyrażone w art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art.31 ust. 3 i w związku z art. 176 ust. 1 , a także w związku z art.5 i art.175 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze art.607a, art. 607b pkt 1 i 2, art.607d § 1 i 2 stosowane w związku art.252 § 1 oraz w związku z art.459 § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego rozumiane w taki sposób, że „na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje”;

Uprzejmie informuję, że w ocenie skarżącego naruszone zostały następujące wolności oraz prawa skarżącego wyrażone we wskazanych wyżej przepisach konstytucyjnych:

- 1) prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (art.45 ust.1 Konstytucji),
- 2) prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji (art.78 zd.1 Konstytucji),
- 3) prawo do dwuinstancyjnego postępowania sądowego (art.176 ust.1 Konstytucji),
- 4) prawo do rozpoznania sprawy skarżącego w obu instancjach przez sąd polski oraz do kontroli przesłanek zastosowania środka zmierzającego do pozbawienia wolności przez polski sąd (art.175 ust.1 w zw. z art.5 Konstytucji),
- 5) wolność osobista (art.31 ust. 3 Konstytucji).

Bezpośrednio skarżona regulacja narusza i doprowadziła do naruszenia w postępowaniu w sprawie o wydanie europejskiego nakazu aresztowania konstytucyjnych praw skarżącego w postaci prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego (art.176 ust.1 Konstytucji) oraz prawa do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji (art.78 zd.1 Konstytucji). Naruszenie pozostałych wyżej wymienionych praw i wolności skarżącego było skutkiem tych bezpośrednich naruszeń.

Ad.2)

Uzasadnienie zarzutów niezgodności kwestionowanych w skardze przepisów z wolnościami lub prawami skarżącego z powołaniem argumentów lub dowodów na ich poparcie.

W ocenie skarżącego z powołanych wyżej norm konstytucyjnych wynika, że prawo skarżącego do wolności osobistej może być ograniczone jedynie w sposób opisany w art.31 ust.3 Konstytucji, zaś rozstrzygnięcie w tym zakresie powinno nastąpić w postępowaniu sądowym po sprawiedliwym i jawnym rozpatrzeniu sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (art.45 ust.1 Konstytucji) w postępowaniu dwuinstancyjnym (art.176 ust.1 Konstytucji), w którym skarżący miałby prawo do zaskarżenia rozstrzygnięcia sądu I instancji do sądu II instancji (art.78 Konstytucji), przy czym powinien to być sąd polski (art.175 ust.1 w zw. z art.5 Konstytucji). W związku z tym nie jest dopuszczalnym aby chociażby część kryteriów jakimi musi się kierować sąd przy rozstrzygnięciu o wniosku o wystawienie europejskiego nakazu aresztowania była poddana kontroli jedynie przez Sąd obcego państwa (tzw. państwa wykonania), z pominięciem kontroli instancyjnej tych kryteriów przez sąd polski. W ocenie skarżącego oddanie w tym zakresie kontroli nad przesłankami wystawiania europejskiego nakazu aresztowania innemu państwu Unii Europejskiej stanowi konstytucyjne nieuprawnione delegowanie części swojej suwerenności i niepodległości na rzecz innego państwa oraz stanowi niewywiązanie się wynikającego z art.5 Konstytucji obowiązku Państwa Polskiego do zapewnienia wolności i praw człowieka i obywatela.

Stanowisko prezentowane w skardze koresponduje z interpretacją zawartą w judykatach Trybunału Konstytucyjnego, „zgodnie z którą: *„Przepis ten ma przede wszystkim charakter ustrojowy – nakazuje ustawodawcy takie ukształtowanie ustroju sądów i procedury postępowania przed nimi, by zapewnić zainteresowanemu dostęp do sądu drugiej instancji. Zarazem przepis ten pełni uzupełniająco funkcję gwarancyjną, stwarza bowiem zainteresowanym możliwość skontrolowania orzeczeń sądowych przez inny kompetentny i niezależny sąd, w czym wyraża się jego ścisły związek z art. 78 Konstytucji”* (TK – SK 34/12, SK 28/14). *Zasada instancyjności ma więc jednocześnie znaczenie subsydiarne w sferze wolności i praw jednostki jako istotne uzupełnienie norm wyrażonych w art. 45 ust. 1 Konstytucji* (TK – SK 24/02; SN – IV CO 55/20). *Realizacja prawa do sądu następuje bowiem co do zasady w ramach dwuinstancyjnego postępowania sądowego* (MS, t. II, s. 989). *Wymóg „dwuinstancyjnego postępowania sądowego” z art. 176 ust. 1 Konstytucji uwzględniać winien przy tym autonomię poznawczą sądów obu instancji* (SN – II USKP 26/21).”¹

„Koncepcja prawa zaskarżenia przyjęta w art. 78 Konstytucji RP dotyczy różnych środków prawnych, których wspólną cechą jest umożliwienie stronie uruchomienia weryfikacji podjętego w pierwszej instancji orzeczenia. Wyrok wydawany w postępowaniu odwoławczym - choć zawiera treść dostosowaną do zadań realizowanych w tym postępowaniu, a więc sprowadzającą się z reguły bądź do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, bądź do utrzymania tego orzeczenia w mocy, bądź do jego zmiany i orzeczenia in merito - odpowiada uprawnieniu składającemu się na prawo do sądu. W tym sensie wprowadzenie odpowiednio ukształtowanego systemu instancyjnego stanowi gwarancję realizacji prawa do sądu i jest czynnikiem umożliwiającym urzeczywistnienie tzw.

¹ B. Naleziński [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, red. P. Tuleja, Warszawa 2023, art. 176.

sprawiedliwości proceduralnej (tak w wyroku TK z 16 listopada 1999 r., SK 11/99, LexisNexis nr 348060, OTK ZU 1999, nr 7, poz. 158; zob. też A. Zieliński, Konstytucyjny standard instancyjności postępowania sądowego, PiP 2005, nr 11, s. 5-7).²

„Zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego obowiązuje w odniesieniu do spraw rozpoznawanych od początku do końca przez sądy (zob. np. wyrok TK z 8 grudnia 1998 r., K. 41/97, LexisNexis nr 343692, OTK 1998, nr 7, poz. 117; wyrok TK z 14 marca 2006 r., SK 4/2005, LexisNexis nr 402291, OTK 2006, nr 3, poz. 29; wyrok TK z 27 marca 2007 r., SK 3/2005, LexisNexis nr 1282424, OTK-A 2007, nr 3, poz. 32; wyrok TK z 12 września 2006 r., SK 21/2005, LexisNexis nr 416427, OTK-A 2006, nr 8, poz. 103). Należy ją powiązać z pojęciem „sprawa”, a więc merytorycznym rozstrzygnięciem co do jej istoty.”³

W ocenie skarżącego w wyniku wadliwego ukształtowania przepisów procedury karnej wskazanych na wstępie skargi,

to jest art.607a, art. 607b pkt 1 i 2, art.607d § 1 i 2 w zw. z art.252 § 1 oraz w zw. z art.459 § 1 i 2 k.p.k. rozumianych w sposób ukształtowany w orzecznictwie, a mianowicie , że na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje,

odmówiono mu konstytucyjnego prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji oraz do dwuinstancyjnego postępowania sądowego, jak również przerzucono kontrolę przesłanek wydania europejskiego nakazu aresztowania, w tym w szczególności ocenę interesu polskiego wymiaru sprawiedliwości (art.607b zd.1 k.p.k.) na sądy państwa obcego zwanego państwem wykonania europejskiego nakazu aresztowania, przez co naruszono zasady opisane w art.5 i art.175 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 20.01.2005 r. podjętą w sprawie I KZP 29/04 wyinterpretowano z art.607a kodeksu postępowania karnego, art.607 b kodeksu postępowania karnego oraz art.252 § 1 kodeksu postępowania karnego oraz w związku z art.459 § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego normę stanowiącą, że na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje.

Ten sposób interpretacji wyżej wymienionych przepisów jest utrwalony w doktrynie i orzecznictwie, czego dowodem jest uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Ł. w sprawie , gdzie wprost wskazano na utrwalone stanowisko judykatury i doktryny. Taki sam pogląd wyrażono w uzasadnieniu postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 października 2016 r. w sprawie o sygnaturze II AKz 348/16. Nadto tożsame wypowiedzi znajdziemy we wszystkich komentarzach do kodeksu postępowania karnego. Tutaj przykładowo wskazuję na wypowiedzi następujących autorów: M. Sygreła [w:] Komentarz do niektórych przepisów Kodeksu postępowania karnego [w:] Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Warszawa 2023, art. 607(a)., lex, teza 10, B. Augustyniak [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2023, art. 607(a). Lex, teza 14, M. Janicz [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020, art. 607(a), Lex, teza 8, S. Steinborn [w:] Komentarz aktualizowany do art. 425-673 Kodeksu postępowania karnego, red. L. K. Paprzycki, LEX/el. 2015, art. 607(a), Lex, teza 15, W. Grzeszczyk [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. X, LexisNexis 2014, art. 607(a), lex, teza 3, G. Jaworski [w:] A. Sołtysińska, G. Jaworski,

² M. Masternak-Kubiak [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, red. M. Haczowska, Warszawa 2014, art. 176.

³ Op.cit.

Komentarz do niektórych przepisów Kodeksu postępowania karnego [w:] Postępowanie w sprawach karnych ze stosunków międzynarodowych. Komentarz, Warszawa 2010, art. 607(a), Lex, teza 31.

Powyższe wypowiedzi pozwalają na przyjęcie że ukształtowała się jednoznaczna norma prawna, z której wynika, że na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje. Oznacza to ponadto co oczywiste, że europejski nakaz aresztowania zostaje niezwłocznie, bez oczekiwania na zaskarżenie przekazany do państwa wykonania, co może skutkować tam daleko idącymi konsekwencjami dla osoby nim objętej włącznie z pozbawieniem wolności.

W ocenie skarżącego wyjątek od konstytucyjnej zasady prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji, jeżeli miałyby być ustanowiony ustawą, to winien być wskazany wyraźnie w ustawie, nie zaś pozostawiony orzecznictwu, w tym m.in. rzeczony uchwał. Nadto wyrażona w art.176 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego nie uznaje jakichkolwiek wyjątków.

Jak wskazał komentator ustawy zasadniczej:

„Nie należy więc zacierać różnic między rozstrzygnięciami kończącymi postępowanie a rozstrzygnięciami incydentalnymi. Z jednej strony, nawet uznanie, że dany typ wypadkowych (proceduralnych) rozstrzygnięć jest objęty zakresem art. 78, nie stoi na przeszkodzie poddawania ich wyjątkom, o których mowa w zdaniu drugim tego przepisu (wtedy konieczny jest jednak wyraźny przepis ustawy). Z drugiej – niektórym rozstrzygnięciom wypadkowym (analizowanym w oparciu o kryterium merytorycznego rozstrzygnięcia o prawach i wolnościach jednostki) odmawia się charakteru samoistnego, a tym samym uznaje się, że stworzenie możliwości zakwestionowania rozstrzygnięcia wypadkowego w ramach późniejszego zaskarżenia rozstrzygnięć ogólniejszych, podjętych na dalszych etapach postępowania, czyni zadość wymaganiom art. 78 (wyrok TK z 18 kwietnia 2005, SK 6/05). Należy zauważyć, że obecne orzecznictwo TK w tych kwestiach nie zawsze jest w pełni skoordynowane (por. np. wyroki z 22 października 2013 r., SK 12/13, pkt III.5.1; z 26 listopada 2013 r., SK 33/12, pkt III.4, ale również – wyrok z 11 czerwca 2013 r., SK 23/10, pkt III.2.3) i wskazane byłoby zajęcie rozwiniętego stanowiska przez pełny skład Trybunału (L. Garlicki, Przegląd orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego za 2013 rok, PSąd. 2014, nr 9, s. 142–143).

Sytuacja staje się inna, gdy to co z punktu widzenia unormowania ustawowego danego postępowania sądowego jest uważane za kwestię wypadkową, stanowi zarazem odrębną „sprawę” w rozumieniu art. 45 ust. 1 konstytucji. W takim przypadku dana kwestia staje się objęta gwarancją dwuinstancyjności postępowania sądowego z art. 176 ust. 1, a ustanowienie wyjątków od prawa do zaskarżania rozstrzygnięcia nie jest dopuszczalne (zob. w szczególności wyrok z 26 listopada 2013 r., SK 33/12; w wyroku tym TK uznał za odrębną sprawę rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w konsekwencji wyłączenie możliwości zaskarżenia postanowienia w przedmiocie kosztów nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzonych po raz pierwszy przez sąd odwoławczy jest niezgodne z art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 konstytucji (odmienne jednak stanowisko – uzasadnione szczególną rolą Sądu Najwyższego – zajęto wobec wyłączenia takiej możliwości w orzeczeniu o kosztach wydanym przez SN w sprawie dotyczącej wznowienia postępowania, wyrok z 13 października 2015 r., SK 63/12).

Z przedstawionych wyżej względów za zbyt daleko idące należy uznać stwierdzenie SN, iż skoro postępowanie w przedmiocie skargi na przewlekłość w postępowaniu sądowym „jest postępowaniem incydentalnym, to nie stosuje się do niego przepisów Konstytucji, przyznających stronie prawo do zaskarżania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji (art. 78) oraz przewidujących instancyjność postępowania” (postanowienie z 15 grudnia 2005 r., I KZP

44/05, OSNKW 2006, nr 1, poz. 6, s. 37, powołujące postanowienia SN z 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05 i I CNP 7/05, niepubl. oraz postanowienie z 3 października 2005 r., III SO 19/05, niepubl.; zob. też glosę B. Błońskiej i G. Rząsy do tego postanowienia PS 2006, nr 3, s. 126 i n.)” L. Garlicki, K. Wojtyczek [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II, wyd. II, red. M. Zubik, Warszawa 2016, art. 78.

Co najważniejsze jednak:

„art. 176 ust. 1 ma charakter absolutny, bo nie dozwala ustawodawcy zwykłemu na wprowadzanie wyjątków od dwuinstancyjnego przebiegu postępowania sądowego. Natomiast art. 78 zdanie drugie w sposób wyraźny dopuszcza ustanawianie wyjątków od prawa do zaskarżenia” L. Garlicki, K. Wojtyczek [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II, wyd. II, red. M. Zubik, Warszawa 2016, art. 78.

Skarżący wskazuje, że w pisemnych motywach uchwały Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 29/04 brak jest jakiegokolwiek refleksji nad przepisami art. 5, art.31 ust.3, art.45 ust.1 art. 78, art.175 ust 1 i art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Jedyna uwaga w uzasadnieniu rzeczony uchwały przedstawiona na gruncie ustawy zasadniczej dotyczy zakazu ekstradycji obywateli polskich zawartego w art.55 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W ocenie skarżącego istotnym nadto jest to, że rzeczona uchwała Sądu Najwyższego została wydana na gruncie poprzedniego stanu prawnego, przed nowelizacją art.607b k.p.k. w 2015 r., która wprowadziła konieczność badania, czy wydania europejskiego nakazu aresztowania wymaga interes wymiaru sprawiedliwości i uczyniła europejski nakaz aresztowania niedopuszczalnym, gdy nie wymaga jego wydania interes wymiaru sprawiedliwości. Jakkolwiek ustawa nie stanowi literalnie, że chodzi tu przede wszystkim o polski wymiar sprawiedliwości, to jednak wydaje się to oczywiste. Konieczność badania tego czy wydanie europejskiego nakazu aresztowania jest wymagane przez interes wymiaru sprawiedliwości czyni nieaktualną uchwałę w sprawie I KZP 29/04.

Jak w niej wskazano (ostatni akapit):

„W wypadku wydania europejskiego nakazu aresztowania gwarancyjne funkcje kontroli sądowej pozbawienia wolności osoby ściganej spełniane są zatem w państwie wydania nakazu przez możliwość zaskarżenia orzeczenia, które stanowiło podstawę wydania nakazu, natomiast w państwie wykonania nakazu przez możliwość zaskarżenia decyzji o przekazaniu.”

W przypadku przesłanek z punktów 1) i 2) tego przepisu sprawa jest prosta i sprowadza się w zasadzie znajomości podstaw czytania i arytmetyki. Rok z punktu pierwszego i 4 miesiące z punktu drugiego bieżą w tym samym tempie i trwają tak samo długo w każdym z państw Unii Europejskiej. Zatem ich kompetencje do policzenia miesięcy do 4 oraz lat do 1 nie budzą wątpliwości. Jednakże nie za bardzo wydaje się aby owe sądy innych państw Unii Europejskiej kompetencję by badać to co jest zgodne, a co sprzeczne z interesem wymiaru sprawiedliwości w Polsce, jako też czego interes polskiego wymiaru sprawiedliwości wymaga, a czego nie wymaga. Jest to niezgodne z art.5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i z art.175 ust.1 Konstytucji RP, bowiem kontrola ustawowej i to ocennej przesłanki stosowania europejskiego nakazu aresztowania, jaką jest istnienie interesu polskiego wymiaru sprawiedliwości w jego wydaniu, stanowi wymiar sprawiedliwości i jest powierzona polskim sądom. Nie mogą się one od niej zwolnić również w drugiej instancji i to niezależnie od tego, czy dana okoliczność jest również badana przez sądy innych państw unijnych.

Interesu wymiaru sprawiedliwości w stosowaniu europejskiego nakazu aresztowania nie da się weryfikować na etapie wydawania orzeczenia stanowiącego podstawę do wystąpienia z wnioskiem o ten nakaz, a to z uwagi na odmiennosć przedmiotu postępowania. W konsekwencji w aktualnym stanie prawnym odmowa uznania prawa do środka odwoławczego od postanowienia w przedmiocie wydania europejskiego nakazu aresztowania oznaczałaby

pozostawienie poza możliwością zbadania środkiem odwoławczym przez polski sąd tego, czy interes wymiaru sprawiedliwości wymaga wydania europejskiego nakazu aresztowania.

Z powyższych powodów stoję na stanowisku, że norma przedstawiona jako przedmiot kontroli pozostaje w sprzeczności z wzorcem kontroli konstytucyjnej wskazanym na wstępie.

„Na tle dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego ukształtowało się zróżnicowanie sytuacji, gdy sąd wykonuje czynności związane ze sprawowaniem funkcji wymiaru sprawiedliwości i sytuacji, gdzie sąd wykonuje czynności z zakresu ochrony prawnej nie będące "ostatecznym rozstrzygnięciem sporu prawnego", gdzie sąd nie orzeka o zasadności zarzutu stawianego w postępowaniu karnym (orzeczenie TK z: 20 maja 2000 r., sygn. K. 21/99, OTK ZU nr 4/2000, poz. 109; 2 kwietnia 2001 r., sygn. SK 10/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 52). Są to sytuacje (tak jak na tle niniejszej sprawy) gdzie sąd sprawuje kontrolę nad czynnościami postępowania przygotowawczego. W takich sytuacjach Trybunał Konstytucyjny uznał, iż ocena konstytucyjności rozwiązań normatywnych normujących tego rodzaju kontrolę podlega jedynie ocenie z punktu widzenia art. 45, 77 ust. 2 i 78 Konstytucji, nie zaś z jej art. 175 i 176. Podobną myśl wyrażono w wyroku z 8 grudnia 1998 r., sygn. K. 41/97, OTK ZU nr 7/1998, poz. 117, gdzie uznano, iż podobnych sprawach "nie ma obowiązku respektowania... zasad, które bezpośrednio wynikają z art. 176 ust. 1 Konstytucji, bo nie są to sprawy od początku do końca rozpatrywane przez sądy, a tylko poddane końcowej kontroli ze strony sądu". Zróżnicowanie przeprowadzone przez Trybunał Konstytucyjny pozwala na stwierdzenie, że w ramach ogólnie sformułowanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji prawa do sądu mieszczą się w rzeczywistości dwa prawa: prawo do sądu jako prawo do sądowego wymiaru sprawiedliwości, a więc merytorycznego rozstrzygnięcia (o przypisaniu odpowiedzialności karnej, o rozstrzygnięciu innej niż karna "sprawy", w ujęciu szerokim, odpowiadającym szerokiemu zakresowi art. 45 Konstytucji) w zakresie praw jednostki oraz prawo do sądowej kontroli aktów godzących w konstytucyjnie gwarantowane wolności (prawa) jednostki. Artykuł 176 Konstytucji, wymagający dwuinstancyjności postępowania - odnosi się tylko do tej pierwszej sfery: prawa do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy przez sądy, nie zaś wypadków, gdy sądy działają jako organ kontroli innych aktów władzy publicznej rozstrzygających sprawy jednostek po to, aby ustrzec je przed arbitralnością władzy” Wyrok TK z 12.05.2003 r., SK 38/02, OTK-A 2003, nr 5, poz. 38.

W sprawie stosowania europejskiego nakazu aresztowania Sąd nie jest podmiotem upoważnionym do kontroli władczego rozstrzygnięcia prokuratora. Wprost przeciwnie to prokurator występuje do sądu o rozstrzygnięcie w postępowaniu przed sądem tego, czy wydawać europejski nakaz aresztowania, czy go nie wydawać. Oprócz przesłanek, które sprowadzają się do liczenia (art.607b pkt 1) i 2) k.p.k.) sąd musi również rozstrzygnąć o przesłance ocennej, jaką jest interes (polskiego) wymiaru sprawiedliwości (art.607 zd.1 k.p.k.). oznacza to, że prokurator poddaje pod rozstrzygnięcie Sądu spór co do tego czy europejski nakaz aresztowania stosować, czy go nie stosować. Jest to sprawa w rozumieniu art.45 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, która jest przedstawiona do merytorycznego rozstrzygnięcia przez Sąd. W takiej sprawie wyłączenie dwuinstancyjności jest niedopuszczalne z mocy art.176 ust.1 Konstytucji.

Jakub Michalski
Adwokat

W załączeniu:

- 1) 8 odpisów niniejszego pisma.